

Igazgyöngy, hús, Kleopátra

Kleopátra olvasztott gyöngyöket ivott.
Ecet marta szét az igazgyöngyöket,
jutott belőlük minden borospohárba.
Egyetlen lakomán elfolyt tízmillió sestertius.
A drágakövekkel kirakott, márvány éjjeliedények
belső falán évezredes, drága lepedék.
S ő, az istennő, az Ízisz-más is
csupa igazgyöngy: nemcsak nyakdísz,
hajkoronája, pupillája, körme, hanem
a sötét bőre alatt fehéren ragyogó húsa is.
A romlandót, a belső részeket a múmiából
ki kell majd kaparni úgylis. Miért ne legyen hát
a testben valami, ami ezeknél maradandóbb?

Kötélvastag szakáll

Orpheusz után elindultak a fák,
Väinämöinen beénekelte őket,
egyre mélyebbre a földbe,
lesüllyesztett minden vetélytársat,
minden mitikus dalnokot.
Orpheusz nem szokta meg a lápon járást,
nem hordott fenyőhancscsizmát,
nem növesztett földig érő,
kötélvastag szakállt.
A hinta lendül, könnyű kicsúszni,
lehullni pár percnyi felívelés után,
hatalmas cuppanással.
A láb puha, beszippant,
nem ereszt, fojtogat.
Kapaszkodó kellene,
a szederfa egyik ága,
a hinta kötele,
egy mitikus szakáll
elszakíthatatlan szálai.

A vidra mélybe száll

A krokodil tátott szájjal alszik.
A fogai közt belátni a mélybe, a hasüregébe.
A vidra, mint egy vizesbarlangba, beleúszik.
Kőből van a két állkapocs, szilárd nyílás,
nem zárul be sosem, nyitva tartja a megdöbbenés.
A vidrának nem kell lámpás, kötél, nitt, karabiner,
nem kell fejfedő, akkumulátor, meleg áöltözet.
Mancsára nem húz kesztyűt, lábára nem kell bakancs.
A vidra nem ismeri a halászcsomót, a szorítónyolcast,
nem látott még beülőhevedert.
Agyaggal keni be a testét, neki ennyi csak a felkészülés.
A vidrát nem fenyegeti kihülés,
nincs omlásveszély, nincs áradás.
Nem is jelenti senkinek, mikor mélybe száll.
Elég az elhatározás, a tett nem késik soká.
A vidra bosszút állni megy, szétrágja a krokodil
belső részeit, bejárja minden üregét.
A vidra mintha a föld gyomrában lenne,
a halál szorításában, három napig.
A krokodil fájdalmában még egy utolsót kiált,
szája tátva marad, vidránk végül győztesen kiúszhat.
Halál! Hencegtél? Hol a te diadalmad?

■ **Polgár Anikó** (1975) költő, műfordító, irodalomtörténész, a komáromi Selye János Egyetem tanára. Legutóbb megjelent könyvei: *A föld, a tenger és az ég. A bizánci költészet gyöngyszemei* (Kalligram, 2018), *Paleocsontevés* c. gyermekverskötet (Anser Társaság, 2019) és a *Poszeidón gyöngyszakállja* (Kalligram, 2020) című tanulmánykötet. Dunaszerdahelyen él.